

(ה) היטל ניקוז ייגבה בדרך שגובים את ארנונת הרכוש המוטלת באותה רשות מקומית, והערר לפי סעיף זה אינו מעכב את הגבייה.
(ו) "בעל מקרקעין" – לענין סעיף זה, כמשמעותו בסעיף 36 (ד).
43. (א) החליטה רשות ניקוז על חלוקת ההוצאות לפי מכסות כאמור בסעיף 43א, רשאית היא להטיל ארנונת ניקוז לפי סעיף 36 (א) (1) בשטח שאינו כלול בתחום של רשות מקומית, לשם גביית המכסה שנקבעה לאותו שטח בהחלטת רשות הניקוז.
(ב) שר החקלאות ושר הפנים רשאים לקבוע בתקנות, למדינה כולה או לתחום של רשות ניקוז פלונית, כי במקום הארנונות לפי סעיף קטן (א) ישלמו בעלי המקרקעין כמשמעותם בסעיף 36 (ד) בשטח שאינו כלול בתחום של רשות מקומית, היטלים לפי מבחנים שיקבעו השרים; על קביעת המבחנים יחולו הוראות סעיף 43ב.
(ג) בתקנות לפי סעיף קטן (ב) ייקבעו הוראות בדבר דרכי ההודעה שלרשות הניקוז על הטלת ההיטל, מועדה ותנאי הערר על ההיטל לפני בית הדין לעניני מים."

משה דיין
שר החקלאות

לוי אשכול
ראש הממשלה

שניאור זלמן שזר
נשיא המדינה

חוק לתיקון דיני הניזקין האזרחיים (הטבת נזקי גוף), תשכ"ד-1964 *

1. לענין חוק זה –

הטבת נזק" – הוצאות שהוצאו או שירות שניתן כדי לתקן נזק גוף, למנוע מניזוק החמתו של נזק או נזק נוסף או להקל מסבלו, לרבות תמיכה שניתנה לניזוק למחייתו ולמחיית בני ביתו שנצטרך לה עקב הנזק, וכן, אם מת הניזוק, תמיכה כאמור שניתנה לאדם הזכאי לפיצוי בשל כך מאת המזיק;
"נזק גוף" – לרבות מחלה, ליקוי גופני או שכלי, ומורת.

2. גרם אדם לזולתו נזק גוף, רשאי מי שהיטיב את הנזק להיפרע את הטבת הנזק מן המזיק עד כדי סכום שהמזיק היה חייב למוטב על פי כל דין בשל גרימת נזק הגוף אלמלא הוטב הנזק על ידי המיטיב.

3. נגרם נזק הגוף גם בשל רשלנותו התורמת של הניזוק, או שנגרם כולו בשל רשלנות הניזוק, רשאי המיטיב להיפרע מן המוטב את הטבת הנזק, מקצתה או כולה, לפי מידת רשלנותו של הניזוק.

4. לענין חוק זה אין נפקא מינה אם המיטיב פעל לפי חובה שבדין או שבהסכם או שפעל בהתנדבות; ואין נפקא מינה אם המיטיב הוא אגודה שיתופית שהמוטב אחד מחבריה; אלא שאם היה המיטיב תאגיד העוסק בעסקי ביטוח – למעט תאגיד המבטח את חבריו בלבד – ופעל לפי חוזה ביטוח עם הניזוק או המוטב, לא יהיה זכאי להיפרע לפי חוק זה, אולם אין בהוראה זו כדי לגרוע מזכותו לפי חוק אחר.

* נתקבל בכנסת ביום י' בניסן תשכ"ד (23 במרס 1964); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בה"ח 540, תשכ"ג, עמ' 126.

5. אין להיפרע לפי חוק זה אלא הוצאות, שכר שירות ודמי תמיכה סבירים; משכורת או שכר עבודה שמעביד מוסיף לשלם לעובדו בתקופה שהעובד אינו מסוגל לעבודה עקב נזק הגוף, רואים לענין זה כהוצאה סבירה, אלא שאין להיפרע יותר מן המשכורת או שכר העבודה שהיה העובד מקבל אילו היה מסוגל לעבודה; כן רואים כהוצאה סבירה את הכלכלה הניתנת, והשכר המשתלם, על ידי המדינה לחייל בתקופה שלא היה מסוגל לשירות.
6. היה המזיק מבוטח בשל חבותו למוטב, רשאי המיטיב להיפרע לפי חוק זה מן המבטח במידה שהמבטח אחראי כלפי המזיק.
7. לא יהא המיטיב זכאי לתבוע מן המזיק לפי חוק זה כל סכום מהטבת הנזק ששולם לו על ידי המוטב, והמוטב רשאי להיפרע אותו סכום מן המזיק.
8. אין חוק זה בא לגרוע מזכותו של מיטיב לתבוע את הטבת הנזק לפי עילה אחרת, ובלבד שלא יגבה לפי כל תביעותיו יותר מסכום הטבת הנזק.
9. בית משפט הדין בתביעה לפי חוק זה רשאי, לבקשת המיטיב, לקבל כראיה על אחריות לנזק ועל רשלנות תורמת כל קביעה לענין זה כפסק דין שניתן בתביעת פיצויים עקב אותו נזק ואין עליו ערעור עוד.
10. חוק זה חל גם על המדינה.

סביבותה של הטבת הנזק

זכות כלפי מבטח

זכותו של המוטב

שמירת תביעות אחרות

קביעת בית משפט כראיה

תחולה

דב יוסף לוי אשכול
שר המשפטים ראש הממשלה

שניאור זלמן שזר
בשיא המדינה

חוק לתיקון דיני העונשין (שימוש ברכב בלי רשות), תשכ"ד-1964 *

1. (א) המשתמש ברכב בנסיעה בלי נטילת רשות מבעל הרכב או ממי שהחזיק בו כדין, דינו – מאסר שלוש שנים.
- (ב) "רכב" לענין סעיף זה – רכב מגוועי כמשמעותו בפקודת התעבורה¹, לרבות ספינה או סירה המונעים בכוח מיכני ועגלה הרתומה לבהמה.
2. בסעיף 25 (א) לפקודת התעבורה, לאחר פסקה (3) יבוא:
" (4) עבירות על החוק לתיקון דיני העונשין (שימוש ברכב בלי רשות), תשכ"ד-1964."

שימוש ברכב בלי רשות

תיקון פקודת התעבורה

דב יוסף לוי אשכול
שר המשפטים ראש הממשלה

שניאור זלמן שזר
בשיא המדינה

¹ נחקל בכנסת ביום י' בניסן תשכ"ד (23 במרס 1964); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בה"ח 580, תשכ"ד, עמ' 51.
1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 7, עמ' 173.